

НАУЧИ СЕ ДА ЧЕКАШ

(из књиџе ДАН ЗА ДАНОМ - дневник љавославној свешћеника)

Сћаниће... Кажн синовила
Израиљевим, нека иду (2Мојс. 14:
13, 15).

Док се не научимо да стоји-
мо на месту, када то Господ
захтева, нећемо умети ни да иде-
мо напред, следећи Његов зов.
Ако смо решили да Му служимо,
Он ће нас научити да се одмарамо
на путу, стојимо у месту или се
пак померамо напред, корак по
корак, сагласно Његовој вољи. За
нас бива најтеже покоравати се
вољи Божјој, ишчекујући Његове

се свецело не предате Њему, док
се не покорите, не прихватите
потпуно и без роптања свој удео.
Али од тог часа, када све предате у
Његове руке, препуштајући Њему
да управља вама поред вас самих
и прихватајући Његову вољу безу-
словно у свом срцу, верујте, у ва-
шој души ће се зацарити
непомутиви мир, мир који је већи
од сваког поимања.

Господ захтева и очекује од вас
пре свега потпуно одрицање од
своје воље, од свега својега. Тада
ће можда и вама бити дата запо-

Никада нико није узалуд поред тебе. Он је тамо с Божијим зна-
њем, да би му ти помогао или да би се ти користио. Користиш
се, јер можда он има већу силу духа. Или му ти помажеш, у смислу да
га подносиш. Велика је грешка, када прекоремо једнога и другога!
И тога Бог трпи, и зато га је поставио теби на путу, да би га и ти трпео
и овенчао се!

сћарац Арсеније Пајачок

путоказе. Више бисмо волели би-
ло какву делатност него принудни
одмор. Марија је изабрала „добри
део“ (Лк. 10, 42), седећи крај ногу
Спаситеља и слушајући Његове
речи, али често такав созерцатељ-
ски положај не одговара нашим
потребама. Ми хоћемо напред,
вуче нас на живо поприште, на
широко поље деловања, мучно
нам је то наизглед неплодно про-
падање, каквим нам се чини наш
скромни живот.

Можда сте и ви сада још у оче-
кивању Божјег усмерења? Не оча-
јавајте! „Добар је Господ онима
који Га чекају, души која Га тражи.
Добро је мирно чекати спасење
Господње“ (Плач Јер. 3, 25–26).
Мучи вас то ишчекивање? Да, док

вест да кренете, и делање, које сте
тражили с толиким трудом, поја-
виће се пред вама. Видећете пред
собом јасан пут, неће вам више
ништа бити потребно да тражите,
ништа да смишљате, ићи ћете на-
пред под сенком Његових крила, у
светлости Његовог лица. „По реци
проћи ће људи ногама. Тамо ћемо
се обрадовати Њему“ (Пс. 65, 6).

Душо забринута, неспокојна,
усплахирана, умири се, потрпи,
утихни, повери се Господу и схва-
ти да се Његови циљеви увек до-
стижу, да за Њега нема ничег
немогућег, „откако је века не чу
се, нити се ушима дозна, нити око
виде Бога, осим Тебе да би тако
учинио онима који Га чекају“ (Ис.
64, 4).

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са блајословом иџумана јеромонаха Рафаила

ПРАЗНИЦИ

ПРАЗНИЦИ

ВАЗНЕСЕЊЕ

Лк. 24:36–53 зач. 114; Дав. 1:1–12, зач. 1.

свџти Инокентије Херсонски
БЕСЕДА НА ВАЗНЕСЕЊЕ

У име Оца и Сина и Светога
Духа!

Сћате ли се, браћо и се-
стре, на шта нас је призи-
вала Црква у празнику силаска
Господњег на земљу? „Христос на
земљи“, узвикивала је она, „узно-
сите се!“. Уколико је тада био
умесан и неопходан овакав по-
зив, тим више је сада, када је
Христос узишао на небо. Када је
Он силазио на земљу, тада је на-
изглед било боље остати са њиме
на земљи, чак се могло и ради
Њега сићи са неба, како су и си-
лазили многи анђели, а сада не-
ма ниједног видљивог разлога
остајати без Христа на земљи, бо-
ље је ићи ка Њему, бити на небу.
„Христос на небу, узнесите се!“.

„Па ко“, рећи ћете, „не би по-
желео да буде на небу, уколкио
томе не би сметало наше грубо
тело?“ Али браћо, није ли и Енох
имао тело исто као и ми? Међу-
тим, он је био „пренесен на не-
бо“ (Пост. 5, 24), не видевши
смрти, односно, вазнео се тамо
са телом. Није ли и Илија имао

тело као и ми? Међутим и он је
узет на небо на огњеним колима
(2Цар. 2, 11). Није ли и Павле
имао тело као и ми? Али он је
био на трећем небу и чуо неизре-
циве речи. Није ли и Марија
Египћанка имала тело као и ми?
Али док се молила, свети Зосима
је видео њено тело уздигнуто за
лакат изнад земље. Нису ли и сви
мученици имали тело као и ми, и
нису ли они са њим ишли на сва
страдања?

Тело истински све људе вуче
ка земљи, јер је она од земље;
али привлачи и задржава само
оне који сами желе да буду при-
вучени, којима је дух толико озе-
мљанио, да су изгубили
способност да стреме, сходно
својој природи, на небо. Код
оних који умеју да се супротста-
вљају чулним захтевима, само
тело се постепено одвишава од
земљи, заузима правац ка небу,
постаје духовно; и без претерива-
ња се може рећи, да уколико се
ови људи ускоро не би били
одвојени од тела руком смрти,

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

они би се временом са самим телом узнели на небо.

Али допустимо телу његову грубост, нећемо оспоравати трулеж трулежне; оставимо то онима који могу то да приме. Нека тело остане на земљи; али шта спречава дух да се узнесе на небо? Нема ли он способност да буде – у мислима – тамо где хоће? Шта нам смета да ову драгоцену способност употребимо на то, да би смо, што је могуће чешће бивали духом и срцем на небу, код Свога Спаситеља, међу својом небеском сабрањом? Јели ово тешко? А ипак, не стремимо ка томе, чак ни не дозвољавају да се мислима и жељама устремљује ка небу!

Где све људи не лутају мислима, о чему све не размишљају? Ево, упитајте најумније људе, да ли они често мислима бивају на небу? А без овога, да ли је чудно што дух, непрестано се занимајући земљским, животним, трулежним, на крају и сам постане земљан, огрубљује и бива пун ниских и сујетних ствари!

„Али каква је корист од тога што ћемо се мислима узносити на небо, када ће читаво наше биће остати на земљи? Помаже ли сиромашу, што ће у мислима живети у царским дворцовима?“ Сиромашу то неће користити, али нама ће бити корисно да размишљамо о небу. Јер царски дворци нису предвиђени за сиромаше, а небо је предвиђено за нас: мислимо о небу, мислићемо он нечему што је наше; а често мислимо о нечему – није мала ствар. Код човека све почиње од мисли. Почните да чешће разми-

шљате о некој ствари: та ће вам ствар бити све ближе и ближе; затим ће ући у вашу душу, испуниће је собом, истиснути све остале ствари из ње, постати основно начело свих ваших делања. Тако бива и онда када се човек често мишљу узноси на небо. Тада се испуњава осећањем презира према свету, узвишује се изнад свега греховног и постаје лак на чињење добра – речју и сам постаје небески.

„Али“, рећи ћете, „има се када да мислимо о небу – онда када узиђемо и на небо; сада нам је довољно и то што имамо земаљске бриге: зашто би смо преокретали поредак ствари?“ Стога што је садашњи поредак ствари у ствари беспоредан; онда још и зато онај ко не предухитри, сигурно ће закаснити; још и зато што без добровољног вазнесења у духу за живота, невољно вазнесење након смрти не само да нема никакве користи, већ постаје и извор мучења.

Дакле, браћо и сестре, ма како да је страшна ова истина, нема никакве сумње у њу, јер се веома очигледно показује и у наше време. Шта се дешава са онима који се успињу на високе планинске врхове? Поглед је предиван, али дисање постаје отежано, јавља се бол у глави, свест отупљује и на крају се свим губи. Тако бива и са онима који се без претходне припреме руком смрти насилно представљају на небо. Небеска стихија у којој блаженствују духови чистоте, неиздржива је за нечисто срце. Оно не може дисати овим духом, и само по себи пада са небеске

висине – у ад!

Управо зато су свештени пи-

тела ће се и нехотично често окретати ка небу. У самој ствари

Помолимо се и за своје непријатеље, за оне који нас клеветашу, осуђују, прогоне или наносе неку штету. То је прво што би требало да учинимо, јер ако ми не опростимо њима, неће ни Бог опростити нама

Истинска љубав према ближњем показује се онда када се човек од свег срца – а не само зато што тако треба, зато што тако Бог заповеда – моли за непријатеље, када им прашта и када их воли јер су, у суштини, наши непријатељи – наши добротворци. Они што нас искушавају, осуђују и стварају разне непријатне ситуације, с једне стране су оруђе ђавола, а са друге – Исусово оруђе. Свети Оци кажу да су наши непријатељи усијано гвожђе, којим Господ спаљује нашу саможивост и гордост, којим нас исцељује. Човек дела због злобе, а ми дивљу маслину калемимо на добру и добијамо плод, користан за наш живот. Због тога су тако благотворни поступци наших непријатеља!

свјетарац, Јефрем Аризонски

сци тако често и тако силно напомињали да се на време одвикавамо од земље, да се узносимо на небо и умом и срцем. Ово није потребно нашем Творцу – Он је и без нас свагда био и биће преблажен – већ нама, да не бисмо, отишавши на небо неприпремљени, тамо уместо блаженства, нашли мучења. Јер небо није блажено за све, већ само за оне који су и сами постали небески.

„Али како научити ум да стреми ка небу? Спољашњи предмети и потребе га непрестано расејавају и враћају на земљу“. Тачно је да човек има мноштво препрека да би несметано гледао умом на небо, али ништа мањи нису ни подстреци да гледа тамо. Потребно је само једном за свагда у својој души учврстити мисао да је тамо – на небу, све наше, најбоље што имамо: након овога поглед ума, па чак и

ми без имало напора непрестано мислимо о своме дому, а где је наш вечни дом? Тамо. Своје старешине готово да не испуштамо из мисли, а где је наш Цар и Господ? Тамо. На овај начин, кажем, треба само пробудити мисао о томе, шта за нас значи небо и да нам постане неопходност да мислимо о њему.

Али, драги брате и сестро, да закључим: Мислио или не мислио о небу, наћи ћеш се на небу. Воли земљу колико год желиш и прилепљуј се за њу, али једном ћеш морати да је заувек напустиш. Твоје место није овде, већ на небу или у аду!

Дакле, боље је све предузети, поднети све тешкоће, само да се на небу јавимо спремни за небо, него да се разонођујемо саблазнима, или побеђени тешкоћама, да будемо затим свргнути са неба.

Амин.